

říjen 2017

INFORMAČNÍ OBČASNÍK CHRUDIMSKÉ FARNOSTI

Většina lidí v těchto dnech vzpomíná a navštěvuje hroby svých blízkých. I ti, co nevyznávají křesťanskou víru, prožívají jakýsi kontakt se svými zesnulými a v koutku srdce se možná u nich projeví naděje na věčný život.

My křesťané stojíme před tajemstvím smrti a věčného života s pokorou. Uvědomujeme si ten závoj, za kterým je vše skryté. Co se asi dělo, když náš blízký odcházel ze světa? Co asi prožíval? Jak žije teď? To jsou otázky, které nás mohou napadnout. Nikdo nám na tyto otázky nedá jednoznačné odpovědi. Přesto nestojíme u rodinných hrobů s temnotou v srdci. Máme naději spočívající na víře a lásce. Prožíváme PAMÁTKU zemřelých. Když Židé konali památku nějaké události ze svých dějin, znamenalo to v jednom okamžiku setkání s minulostí, přítomností i budoucností.

1. Minulost - i my se díváme na Dušičky zpět, vzpomínáme a děkujeme za život našich zemřelých. Za to, co jsme od nich dostali. Skrze ně k nám přicházel Bůh. Měli nás rádi. Jejich životem jsme byli mnoho obdarováni. Dnes děkujeme za ten dar, že jsme měli takovou maminku, dědečka, manžela nebo sestru.

Když se díváme do naší společné minulosti, přiznáváme, že všechno nebylo správné. Vinou naší i jejich slabosti došlo ke zlu. Proto dnes konáme pokání, proto slavíme v těchto dnech svátost smíření. I jim odpouštíme. Takto se uzdravují i staré rány.

2. Nemůžeme ale žít jen minulostí. V životě velmi záleží na přítomném okamžiku. Při vzpomínce na zemřelé se můžeme ptát: Jaký je náš život dnes? Dělal by radost našim zemřelým? Ctím dnes to dobré, co oni ctili? Ale dnes se mohu také ptát: Jsem dnes připraven přijmout svoji smrt? Bojuji právě dnes s hříchem,

který činí smrt strašnou? Jsem dnes připraven na smrt?

3. Budoucnost. U hrobu nebo při modlitbě vůbec s našimi zesnulými mluvíme, vnímáme jejich blízkost ve svém srdci. To je závdavek toho, že se s nimi setkáme a že spolu zase budeme žít. Způsobem nádherným a dokonalým, v Kristu.

Nemějme ze skutečnosti smrti strach. Nedopustíme, aby se pro nás stala tabu. Kristus ji přece proměnil, urazil její osten.

Otec Jiří

Farní den

V naší farnosti jsme se vždy scházeli v červnu. Letos to bylo jinak, protože v květnu jsme slavili primice našich novokněží P. Vojtěcha Novotného a P. Petra Soukala, a tak se farní den konal až 17. září.

Slavnostní setkání zahájila v 10 hodin mše svatá, kterou sloužil otec Jiří. Poté jsme se přesunuli na faru do krásně připraveného sálu (vzhledem k špatnému počasí jsme se nemohli posadit venku) ke stolům plným dobrot, které s radostí chystáme a přinášíme. Po příchodu

P. Jiřího Heblta jsme společně zazpívali „Dej nám Pán Bůh zdraví v tom chru-

dimském kraji“, dali si řízek, sladkosti a u kávy či čaje začala volná zábava. Jsme mezi svými, cítíme se v našem farním společenství pěkně.

Na 13. hodinu připravili mladí projekt, který nám ostatním přiblížil program, atmosféru i jejich osobní zážitky ze srpnového Celostátního setkání mládeže - Olomouc 2017. O tom podrobněji v dalším článku.

V 15 hodin jsme si v zaplněném arciděkanském chrámu Nanebevzetí Panny Marie připomněli 25. výročí založení Farní charity Chrudim. O práci současné organizace promluvila její ředitelka Hana Petrusová, za dlouholetou pomoc potřebným poděkoval starosta Chrudimě Mgr. Petr Řezníček a za Heřmanův Městec Mgr. Marek Výborný.

Oslava vyvrcholila nádherným koncertem Vysokoškolského uměleckého souboru Pardubice vedeným dirigentem

MgA. Tomášem Židkem, Ph.D. a smíšeného pěveckého souboru Salvátor

Farní den - pokračování ze str. 2

Chrudim s dirigentkou Janou Mimrovou. Na varhany hrála Kateřina Holá, která také zazpívala sopránové sólo z oratoria Svatá Markéta za nemocnou Markétu Židkovou. Zvládla to výborně, ačkoliv měla na přípravu jen minimum času, a patří jí náš veliký dík a uznání.

Těšíme se, že toto Židkovo oratorium, které dedikoval s vroucím poděkováním své paní, uslyšíme jednou v jejím podání. Celkem zaznělo 10 skladeb celé řady známých i méně známých autorů, které posluchačům slovem přiblížil Tomáš Židek.

Anna Skalická

Farní den : Vzpomínky na CSM Olomouc 2017

O prázdninách jsme s dcerou prožili spoustu hezkých chvil na Celostátním setkání mládeže v Olomouci. Jenže čas a povinnosti všedních dní přikrývají pomalu, ale neúprosně krásné zážitky z léta. Jak shodou okolností připomněl staříček moudrý kněz, jezuita Ludvík Armbruster krátce po setkání: „Když anděl zvěstoval Marii a ona s ním prožila nádherné duchovní spojení, pak od ní odešel a ona po tom ovšem žila všední život“. A mě napadlo, že podobně se asi cítila spousta mladých, když se po opravdu naplněném duchovním programu rozloučili nádhernou sobotní vigilií a závěrečnou slavnostní nedělní mší svatou. Jako by „anděl od nich odešel“ a oni jsou „vysláni do světa“. A co teď? Teď musíte jít dál a s pomocí Boží si nějak poradit. „Bud'te solí země a světlem světa...“ radí Marek Orko Vácha mladým lidem. No jo, ale jak na to?

Díky tomu, že jsem měla možnost CSM Olomouc 2017 alespoň z části prožít také na vlastní kůži, mohu potvrdit, že mladí Chrudimáci uchopili výzvu „jděte do celého světa“ svou prezentací na farním dnu velice dobře. Obdivuji především jejich odvahu vystoupit před tolika lidmi, cením si toho

zvlášť u těch mladších a nesmělejších.... Všechny moje krásné zážitky se vracely, najednou jsem je viděla z nového úhlu! Jak podobné situace a podněty vstřebávali ti nejmladší, jak vše prožívali ve společenství křesťanských přátel, jak přijali tuto jedinečnou příležitost ti starší, kteří se podíleli na organizaci. Zůstává pro mě tajemstvím, jak všechny ty přípravy a organizaci mohl obyčejný smrtelník vydržet a ve zdraví přežít, když si uvědomím, co jsem na místě v Olomouci viděla a co všechno to obnášelo, a pak v pohodlí farního sálu slyšela svědectví i ze zákulisí. Ano, vnímám to jako zázrak, protože bez obrovské Boží pomoci a modlitební podpory by to vůbec nebylo jen lidskými silami možné. Jsem moc ráda, že jsme se o tom všem mohli na farním dni dozvědět víc z osobních svědectví a zajímavě pojaté prezentace.

Chci moc poděkovat Bohu a všem, kteří do toho šli jakýmkoliv způsobem: jako organizátoři, účastníci, modlitebníci, rodiče, bez jejichž zázemí by se akce v Olomouci spousta dětí vůbec nemohla zúčastnit. A také chci ze srdce poděkovat těm, kteří přijali výzvu a šíří to krásné z Olomouce dál.

Martina Halámková

Putování po Krkonoších

Podzimní túra

Jako jiné roky tak i letos jsme se vydali na turistický výlet. Tentokrát jsme jeli do Špindlerova Mlýna.

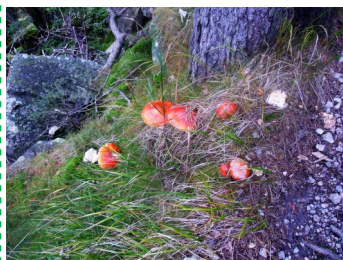
Předpověď hlásila občasné deště. Protože náš vedoucí Petr Soukal měl obavy, že nevydrží počasí, dovezl nás autobus až na rozcestí U Dívčí lávky. Tím jsme si zkrátili trasu o 1 km a vydali se na patnácti kilometrový pochod. Většinou se dobře známe, protože řada zúčastněných jsou cyklisté. Je velmi milé popovídat si cestou s kamarády a kamarádkami. Měli jsme štěstí, nepřešlo, ale viditelnost byla malá. Přesto jsme si nasbírali i pár borůvek do pusy.

Cesta rychle ubíhala a najednou se z mlhy vynořila Luční bouda. Je situována na správném místě, tady si už každý rád odpočine. Načerpali jsme další energii, protože jsme se najedli a doplnili tekutiny. Mezitím došli všichni členové naší výpravy. Ale byl

mezi námi i takový borec, který stihl vystoupat až na Sněžku do výšky 1602 m/nm. Luboš Blažek!! V pohodě se vrátil a dorazil dřív, než jsme pokračovali dál.

Naše trasa vedla po hranici s Polskem a cíl byl na Špindlerově boudě. Tentokrát jsme poznali i jinou tvář hor, ne tu zalitou sluncem...ale alespoň jsme si uvědomili, že počasí může být i daleko horší! Děkujeme Bohu, že máme od něho dar zdraví a jeho ochranu!

Poděkování patří i našim vedoucím Vláďovi Šmídkovi a Petru Soukalovi, že vybrali krásnou trasu a celou akci pro nás připravili!

Marcela
Kroutilová

Záříjová pout' po jihočeských a rakouských klášterech

Na konci září jsme se autobusem vydali na pout' po jihočeských a rakouských klášterech. Počasí se umoudřilo a místo deště nás pravidelně vítalo sluníčko. Poutní program byl velmi nabitý a s odstupem času jsem zjistila, že se mi získané informace slévají a proplétají, proto jsem ke každému místu do článku zařadila i trochu historie.

První zastávkou naší pouti byly Klokoty. Toto poutní místo bylo založeno na místě zjevení Panny Marie v podobě mladé dívky pasáčkům a jako poděkování za zázraky uzdravení. Původní gotický kostelík stál poblíž řeky Lužnice na trochu jiném místě, ale bohužel se mu nevyhnula husitská tažení. Nejdříve obsazen adamity, poté husity, kteří sice adamity vyhnali, ale kostelík byl vypálen. Traduje se, že v troskách vyhořelého kostela byl nalezen zcela zachovalý obrázek Panny Marie s Ježíškem v náruči (tzv. palladium). V první polovině 18. století byl benediktiny vystavěn nový kostel Nanebevzetí Panny Marie. Nyní je kostel opravený, vyzdobený čerstvými květinami a pro početné davy o slavných poutích je ozvučené i okolí kostela. Tady jsme prožili naši první poutní mši svatou.

V řeholním domě v Klokotech působí misionáři obláti, kteří následují život Ježíše Krista podle čtyř řeholních slibů: slibu chudoby, čistoty, poslušnosti a ve zvláštním oblátském slibu- vytrvalosti. Jejich povolání je nezavírá

za zdi kláštera, jsou zaměřeni na komunitní život a službu lidem. Podívejte se na stránky klokotské farnosti na internet a zjistíte, že se do interiéru kostela můžete podívat, kdy si vzpomenete...

Po Klokotech jsme zamířili do kláštera ve Zlaté Koruně. Toto bývalé cisterciácké opatství ležící na břehu řeky Vltavy (blízkost vody je pro jejich stavby hlavním znakem) je v péči státu od r. 1947, kdy bylo zkonfiskováno rodu Schwarzenberků. Nyní komplex budov spravuje Národního památkový ústav. Původně byl klášter založen Přemyslem Otakarem II. jako poděkování za vítězství v bitvě u Kressenbrunnu.

Záříjová pout' po jihočeských

pokračování ze str. 5

Klášteř byl také vypálen v době husitských válek, poté zažil znovu rozkvět v 2. polovině 17. století, ale definitivní konec mnišského života učinil dekret Josefa II. v roce 1785. Později budovy odkoupil rod Schwarzenberků a zřídil v jejich prostorách slévárnu a strojírnu, což se neblaze podepsalo na původních architektonických prvcích a freskách. Významnou kulturní památkou je obraz nekorunované Panny Marie s Ježíškem v náručí, datovaný mezi lety 1410 až 1420. Na pozlaceném pozadí je hlavní patronka opatství zobrazena v pro ni typickém modročerveném plášti. Obraz byl odvezen roku 1938 do Prahy z obavy před blížící se válkou a do Zlaté Koruny se navrátil až loni. Neseme si v srdci nádherný převrácený odraz hlavního oltáře, jak se leskne na hladině vody v kamenné nádobě uprostřed chrámové lodi.

A odtud je jen skok do Kájova, kde se nachází klášterní komplex do roku 1785 spadající pod správu zlatokorunského kláštera. V současné době je aktivně využíván řádovými sestrami z Kongregace Milosrdných sester svatého Kříže. Raritou pro mě byl dvojlodní hlavní kostel, kde přímo proti hlavnímu oltáři stojí dva sloupy. Vcházelo se bočním vchodem, proto to nijak nerušilo první dojem. V kapli Smrti Panny Marie jsme obdivovali na hlavním oltáři sousoší Panny Marie s učedníky na poslední cestě. (Podobný výjev jsme měli možnost vidět i ve Vyšším Brodě na obraze.) V malebném vnitř-

ním prostranství kláštera jsme se zastavili na mykologické okénko, hojně tam rostl v trávě hnojník obecný. Vášnivou debatu o druhu a výskytu hub pomohla rozsoudit aplikace v mobilním telefonu Petra Soukala. Bylo vidět, že určité základy mykologie dřímají v každém z nás.

Navečer jsme se ubytovali v Nových Hradech ve dvou penzionech. První večeri si někteří z nás lehce odpracovali. Spoluorganizátorka pouti Petra Pudilová vzala na milost špatnou organizaci vedení penzionu a vyhladovělé poutníky začala obsluhovat sama. Poté se k ní přidali další dobrovolníci, Vláďa Šmídek se ujal pípy a hned bylo veseleji. Druhý den pouti otevřela mše svatá v kostele svatého Petra a Pavla a po mši jsme vyslechli od řádové sestry v bílém historický exkurz do života kláštera Božího milosrdenství Rodiny Panny

a rakouských klášterech

Marie, který žije v těsném sousedství kostela. Až do roku 1945 v Nových Hradech aktivně působili servité, při poválečném odsunu skončili v rakouských klášterech a poslední dva čeští servité byli vyhoštěni v roce 1950. Po sametové revoluci bylo společenství servitů obnoveno, ale neměli žádné následovníky a hrozil jim zánik, proto klášter předali do rukou řeholníků řádu Rodiny Panny Marie.

Lákavým bodem programu bylo Rakousko. Nejdříve jsme navštívili Zwettl a v něm aktivní cisterciácký klášter u říčky Kamp. Tento klášter pochází z 12. století a podařilo se v něm dochovat románský kapitulní sál se sloupem uprostřed, který symbolizuje Krista spojujícího zemi s nebem. Sál je zvláštní tím, že má stejnou délku, šířku i výšku. Na tomto místě se ještě dnes konají oblázky, tj. ceremonie oblékání roucha spojené se vstupem mnicha do řádu. V současné době klášter spravuje asi 30 mnichů. Zajímavostí bylo dormitorium, ložnice, která se nachází pod úrovní země, čímž její teplota neklesá pod 4 stupně. V dobách největšího rozmachu kláštera tam prý spávalo 99 mnichů, i když místnost není nikterak

velká. Mniši stavěli v té době zřejmě zodpovědně, v dormitoriu se dochovala původní klenba s otisky dřevěné konstrukce bednění bez restauračních zásahů do současnosti. S dormitoriem sousedilo na tehdejší poměry pokrokové necessarium, tedy toalety, splachované protékající říčkou. Dnes jsou tyto sklepní prostory útočištěm zvláštního druhu netopýrů.

Měli jsme možnost prohlédnout si nákladně zrekonstruovaný gotický kostel s barokním interiérem. Na hlavním oltáři nás upoutal „vysochaný“ zelený dub s ukřižovaným Kristem, který poukazuje na legendu o založení kláštera. Panna Maria se zjevila ve snu prvnímu opatovi a zakladateli kláštera Hadmarovi I. von Kuenringovi a oba je prosila, aby hledali zelený dub a na tom místě založili hlavní oltář klášterního kostela. Mě zaujala zasklená část křížové chodby s vyřezávanými dubovými lavicemi, místem ke čtení, jehož účel, hlavně v létě, přetrval do dnešní doby. Bezesporu největší dík za prohlídku kláštera ve Zwettlu patří organizátorovi pouti Petru Vrabcovi. Nejen za to, že nás sem přivedl, ale i za to, že nám trpělivě překládal, pro mě dočista nesrozumitelný, hornorakouský dialekt naší průvodkyně.

Po necelé hodině v autobusu jsme dojeli do dalšího poutního místa. Klášterní komplex v Melku se právem řadí mezi světové památky UNESCO. Expozice byla pojata velmi moderně a v symbolech, aby pravděpodobně oslovila i mladší generaci návštěvníků.

Záříjová pout' po jihočeských

pokračování ze str. 7

Do Melku jsem se těšila, na internetu jsou lákavé sluncem zalité fotografie venkovního areálu kláštera, ale vždy je lepší si památku užít na vlastní oči a uši. Při prohlídce mě potěšilo, že tady průvodkyně měla výslovnost, která mě při výkladu nenechávala zcela mimo! Kostel byl honosně vyzdobený zlatem, až oči přecházely. Je překrásný, já mám však raději prostší interiéry. Součástí areálu jsou i zahrady, škola a vyhlídková terasa s výtahem, takže došlo i na odpočinek s kávou a zmrzlinou.

Večeře byla už v Nových Hradech a nutno podotknout, že pan Ladik pružně zareagoval na naše potřeby a obsluhu zvládal vlastními silami. Doufám, že při posezení po večeři s kytarou jsme svým halekáním nebudili poutníky, kteří se už odebrali na pokoje před námi.

Poslední den jsme se vydali do poutního kostela Panny Marie Těšitelky v Dobré Vodě. Dominanta Novohradských hor malebně zapadá do lesnaté krajiny a je vidět už z dálky z různých stran. Koncem 17. století se zde zjevila několika lidem Panna Maria a v místě, kde ze země vyvěral pramen, byla postavena malá kaplička. Začaly sem proudit davy poutníků, a tak nechal na začátku 18. století hrabě Albert Karel Buquoy vybudovat velký kostel ve zvláštním elipsovitém půdorysu, s mnoha okny a nádhernou barokní výzdobou, který jako celek působí úžasné vzdušným dojmem. V roce 2015 proběhla zdařilá rekonstrukce kostela; nyní je ve správě řádu Rodiny Panny Marie podobně jako klášter v Nových Hradech. Po naší mši svaté měla ten den být v kostele svatba, proto byly slavnostně ozdobené i lavice. Pod kostelem jsou ze studny vyvedeny dva prameny, kde jsme se mohli občerstvit a naplnit všechny možné nádoby.

Po návštěvě Dobré Vody se nám zdálo, že máme čas udělat si neplánovanou zastávku na místě zvaném Pohoří na Šumavě. Vlastně to byl nápad Zdeny Vrabcové a tímto jí chci poděkovat

a rakouských klášterech

za opravdu nevšední zážitek! Pro mě byl jednoznačně nejmotivnější. Pohoří na Šumavě je místo téměř na hranici s Rakouskem, v době totality asi musela být pro jeho návštěvu vystavena propustka. V minulosti to byl městys a kolem roku 1890 zde žilo téměř 1400 obyvatel převážně německé národnosti. Vlivem neblahých historických událostí, válek a odsunů bylo místo téměř srovnáno se zemí a kostel značně zchátral. Po revoluci se snahy o obnovu obce znovu objevují. Bylo založeno občanské sdružení na záchranu kostela a část kostela se podařila obnovit. Vnitřek kostela je prostý, obětní stůl je z kusu kmene, vedle stojí velký dřevěný kříž a nechybí ani železná kamna s vyrovnanými polínky dřeva. O to víc skutečně to působí. Znovuobnovení místa by mělo být společným záměrem Čechů, Rakušanů a Němců a mělo by symbolizovat usmíření mezi národnostmi. V okolí kostela je nedávno postaveno 5 domů a místo je to velmi klidné. Když si ale člověk představí, že na okolních loukách muselo být přes 200 domů a co se asi s jejich obyvateli stalo, svírá ho u srdce.

Z Pohoří na Šumavě jsme spěchali do cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě, kde jsme se těšili na Závišův kříž. Je to vedle korunovačních klenotů a relikviáře svatého Maura nejvýznamnější česká památka. Kříž je uložen ve věži ve skleněné vitrině a je přísně strážěn dvěma strážci za dvojími pancéřovanými dveřmi. Kříž tak mohli v jedné skupině vidět jen ti, kteří se vměst-

nali na schodiště vedoucí do věže. Postupně jsme se vystřídali, jen škoda, že nám pan dveřník nic o kříži neřekl. Jeho široké znalosti jsme mohli obdivovat až u Vyšebrodské madony. Je podobná Zlatokorunské madoně, ale tato má korunu a Ježíška na druhém boku.

Poslední zastávkou na naší pouti byl původně jezuitský kostel v Římově. Místní duchovní, který nás provázel dvorem, přilehlými ambity a kostelíkem Svatého Ducha, má před sebou ještě hodně práce. V postranní chodbě měl složené sochy z 25 zastavení unikátní křížové cesty v okolí Říмова. Sochy se začaly ztrácet, proto je raději před „nenechavci“ sestěhovali do ambitu. Jednotlivá zastavení by od sebe měla být stejně daleko, jako jsou vzdálenosti křížové cesty v Jeruzalémě. Až na internetu jsem se dočetla, že soch by mělo být celkem 66 a že už v roce 2015 měly být nahrazeny dřevěnými kopiemi s mřížemi v jednotlivých zastaveních. Bohužel se tak nestalo. Můžeme se za tento úmysl modlit a doufat, že na některé z příštích poutí se po obnovené křížové cestě projdeme.

Velký dík patří hlavnímu organizátorovi pouti Petru Vrabcovi, který trasu podrobně připravil, a otci Jiřímu, který nás duchovně doprovázel a prožitek z pouti umocnil. Nemalý dík také patří Alence a Pepikovi Drahokoupilovým za to, že vždycky myslí na konci výletu i na poděkování organizátorům akce. V skrytu duše už na to spoléháme! Byly to hezké dny!

Veronika Chvojková

Rozhovor s panem Václavem Cibulkou

1) Nejprve bychom Vás rády blíže představily. Můžete nám povědět něco o Vašem dosavadním životě, rodině a cestě k víře?

Moje víra začala v mé původní rodině. Pocházím z vesničky Příluka, která je na rozhraní tří okresů: Ústí nad Orlicí, Svítav a Chrudimí. S maminkou jsme chodili do kostela do Nových Hradů. To je naše spádová obec vzdálená asi 2km. Tam jsem byl i u prvního svatého přijímání. Působil tam tehdy pan farář Říha; byl zavřený za Němců a za komunistů pak také. Byl to velice hodný pán a měl na mě velký vliv. S maminkou jsme chodívali přes kopec, kterému se říká Starý zámek podle původního panského sídla a je nad Novými Hradmi. Dolů jsme šli podél křížové cesty a za silnicí ke kostelu. Stejně vzdálený od Příluky je i filiální kostel v Chotovicích, kde jsou mše sv. jen jednou měsíčně, ale na hřbitově tam teď leží moji rodiče i prarodiče.

V Nových Hradech jsem chodil i do obecní školy a do měšťanky a také jsem tam navštěvoval i roční učební

kurs. Měli jsme malé hospodářství a já byl jedináček, tak jsem v něm měl později pracovat. Proto jsem se přihlásil do dvouleté zemědělské školy v Litomyšli. Otec i dědeček byli myslivci, tak jsem „přičichl“ i k myslivosti, a to vše mě utvrdilo ve vztahu k přírodě. Pamatuji se, jak jsme při sekání louky zachránili koroptví mláďata. Já je nesl, ona tikala a tím přivolala své adoptivní rodiče. Už v šestnácti letech jsem se začal zabývat chovem a výcvikem loveckých psů - krátkosrstých ohařů. Dodnes se svou dvanáctiletou fenou Ely chodím na hony.

Na vojnu jsem pak šel až ve 22 letech. To už ovšem nastala kolektivizace a bylo jasné, že u nás doma hospodařit nebudu. I tady jsem zůstal věrný psům, jako psovod jsem sloužil hlavně v noci a ve dne jsem měl čas na studium, a tak jsem složil dvojce zkoušky: lesnickou a mysliveckou. Celou dobu jsem se učil a pak se mi podařilo se k lesnictví dostat. Nejprve v polesí Budislav a pak v polesí Pustá Kamenice, Lesní závod (LZ) Polička. Tam jsem při práci začal studovat i Střední lesnickou školu v Trutnově. Když jsem jel do školy, musel jsem přichystat práci asi pro dvacet lidí, tak jsem se naučil organizovat, což mi pomohlo i v budoucnu.

2) A jak jste se dostal do Chrudimí?

Brzy po mé maturitě ovdověl můj strýc, bývalý lesník, který žil ve Slatiňanech, a já se nastěhoval k němu a těžil z jeho bohaté lesnické literatury. Získal jsem

místo technika v LZ Nasavrky v polesí Slavice s krásnou oborou.

Z Chrudimi je má žena. Vzali jsme se roku 1964. Svatbu jsme měli v našem zdejší farním kostele a oddával nás P. Vrzal, který učival náboženství na gymnáziu. Narodila se nám dcera a já si pak našel práci v polesí Pacov, LZ Moravská Třebová. Dostal jsem se na funkci polesného, ale tam nebyly mezi lidmi dobré vztahy.

Přišel rok 1968 a já osobně jsem měl velké plány na rozvoj polesí. Jenže ty překazila okupace. Já tehdy sbíral podpisy na petici, aby zasáhla OSN. Za to jsem záhy dostal výpověď a byl bez práce. V té době také onemocněl náš malý syn, ještě mu nebyl ani rok. Došlo u něj k zauzlení střev. Jeli jsme s ním taxikem do Brna a díky Bohu ho tam operoval a zachránil profesor Saxl. Byla to pro nás těžká doba plná stresu.

Na inzerát jsem pak sehnal místo technika v polesí Horní Požáry, LZ Konopiště, blízko žulových lomů Prosečnice nedaleko Sázavy. Bydleli jsme v obci Těptín. Tam jsem založil skupinu ochránců přírody Tis. Iniciátorem byl Dr. Leiský z Prahy, zachránce huculského koně. V Tisu jsem pracoval také s dětmi, i naše dcera tam chodila. Ale ještě když jsem působil v Pusté Kamenici, založil jsem kroužek pro mladé ochránce přírody v obci Telecí. Mládeži jsem se věnoval i později v Chrudimi.

3) Jak se vyvíjela Vaše víra?

V mládí pod různými vlivy ustoupila do pozadí. Když jsme bydleli u Moravské Třebové, byl kostel vzdálen asi 7km a s malými dětmi bylo těžké tam docházet, ale syn tam byl pokřtěn. Te-

prve v Posázaví jsme se seznámili s P. Šimkem, jeho synovec je teď opatem v Želivě. K němu jsme chodili do kostela v obci Kamenice. Syn tam ministroval a dcera byla u prvního svátého přijímání. Tam se má víra zase obnovila. P. Šimek měl hospodyní paní Rajdusovou a ta mi později doporučila exercicie. Tak jsem se koncem 90. let vydal na týdenní exercicie u jezuitů na Velehradě. Má víra se tam velmi upevnila. Od té doby chodím pravidelně na mše sv. a účastním se akcí naší farnosti. Ve víře mi pomohl i P. Josef Smola a teď zvláště P. Jiří Heblt.

4) Kdy jste se přestěhovali do Chrudimi?

To bylo v roce 1976. Manželce zemřel otec a její maminka byla nemocná. Mou práci v lese vystřídala práce ve Vaňkových školkách. V roce 1979 u nás vznikl Český svaz ochránců přírody a v Chrudimi jeho první Okresní sdružení, do kterého spadalo asi dvacet místních organizací. Vstoupil jsem do chrudimské organizace. Také jsem založil a vedl Stanici mladých přírodovědců. Starali jsme se o přírodní rezervaci Habrov, kterou jsme „objevovali“ po přírodovědné stránce. Do důchodu jsem šel roku 1993, ale ochraně přírody se věnuji stále. Naše organizace zakoupila od zahrádkářů domek proti kapličce Čtrnácti svatých pomocníků a tam budujeme Centrum ochrany přírody Ledňáček. V parku Na Střelnici teď zkusíme obnovit cyklus Rok v parku. Nejbližší akcí bude tzv. Slavnost padajícího listí 11. listopadu. Už několik let trvá vánoční Zpívání v parku.

Rozhovor s panem Václavem Cibulkou

pokračování ze str. 11

5) Jste hloubavý člověk, co ještě ovlivnilo Váš duchovní život?

Už dávno v dobách komunismu mě oslovil fyzik Dr. Jiří Grygar. Měl v Proseči u Skutče úžasnou přednášku o vesmíru před nabitým sálem a uchvátil mě jako vědec, který žije také ve víře. Jinak je to především četba. Mými oblíbenými autory jsou Max Kašparů, Tomáš Halík a také Marek Orko Vácha. Čtu i Katolický týdeník a odeírám časopisy Universum a Immaculata.

6) Podobně jako Vy má i náš svatý otec František blízký vztah k přírodě. Měl jste možnost číst jeho encykliku Laudato Si?

Papež František mě posiluje v mém konání, v přístupu ke světu a k přírodě. Ekologii je nutno prosazovat, v tom souzním i s lidmi jako Václav Cílek

a Marek Vácha a čerpám z jejich vědecky podložených názorů. Zmíněnou encykliku mám a také mě velmi zaujal její rozbor, který napsal náš jáhen pan Ing. Pavel Starý do diecézního časopisu.

7) Svěřil jste se nám, že byste rád ještě napsal své paměti. Když se nyní závěrem ohlédnete za svým životem ve víře, co Vás napadne?

Můj vztah k Bohu a církvi byl přerušovaný, ale to, že jsem naplno v církvi a v Bohu, mě drží a posiluje. S obdivem a úctou vzhlížím k papeži Františkovi, s kterým jsem naladěný na stejnou strunu.

Co k tomu dodat? Snad jen velký dík za čas, který jste nám věnoval, a za zajímavý rozhovor. Kéž Vám Bůh dá čas i sílu k sepsání Vašich pamětí.

K.M. a E.V.

Z farních matrik

Svatost křtu přijali:

Monika Hamplová

Radek Hampl

Tomáš Novotný

Nela Procházková

Nela Jirásková

Jan Chvojka

Ellen Lankašová

Na věčnost v Pánu odešli:

František Gabčo (*1954)

Vladimír Brokeš (*1927)

Oslava Hlubokého koření

Je pondělí, 7. 10. 2002. Ano, 2002. Odbíjí osmnáctá hodina a ve farní kapli se začínají ozývat první tóny nějakého uskupení o pěti lidech, kteří chtějí hudebně doprovodit první dětskou mši svatou. Zatím si ještě nijak neříkají a pravděpodobně ani nevědí, jakou **úžasnou životní etapu** právě začínají. Všem se asi honí hlavou, jak jejich hraní dopadne, a určitě netuší, co všechno spolu zažijí.

Je sobota, 7. 10. 2017. Ano, 2017. Odbíjí půl osmého ráno a výprava 25 lidí odjíždí z chrudimského nádraží do Poděbrad. Proč do Poděbrad a zrovna dnes? Říkáme si Hluboké koření a dnes je to přesně 15 let, co jsme hráli poprvé. Hluboce se chceme kořit našemu Pánu, Ježíši Kristu, odtud ten název, který vznikl až o pár let později. Před patnácti lety nás hrálo pět a jeden z této statečné pětičky a zároveň náš první dirigent – P. Vojta Novotný nás pozval do své farnosti, abychom společně oslavili tyto naše krásné narozeniny. A tak jedeme a moc se těšíme, co zažijeme.

Po příjezdu do Poděbrad jsme dostali vystřižené části papírů a po poskládání jsme zjistili, s kým budeme dnešní den „ve skupince“. Abychom mohli poznat toto lázeňské město, museli jsme od místních zjistit odpovědi na několik otázek,

kteří byly více či méně zálučné. Opravdu jsme se přesvědčili, že se po kolonádě prochází více návštěvníků než místních!

Poděbradská fara se v onu sobotu otřásla v základech nejen kvůli našemu počtu, ale především závalem smíchu. Zavzpomínali jsme nad fotkami z raných i pozdějších dob Hlubokého koření, kdy jsme ještě vypadali roztomile, a zkoušeli poznat, kdo je kdo na fotkách či na jaké společné akci zrovna jsme.

Následně jsme se rozdělili na dvě skupiny – starší 20ti let a mladší. V obou skupinách jsme měli pěkný prostor pro modlitbu – lectio divina nad texty svatého Štěpána. Myslím, že tato část byla obzvlášť zdařilá.

A protože nás kromě Pána Ježíše spojuje i hudební doprovázení mší svatých, začala naše zkouška. Úžasné bylo, že nás bylo opravdu hodně - 26! Na mši svaté, kterou sloužil P. Vojtěch, jsme hráli ve velké skupině složené čtyři kytary, dvojce housle, dvě flétny a hromada zpěváků. U místních jsme sklídili chválu a nadšení a věříme, že se to líbilo i Pánu Bohu.

Fotky z naší oslavy si můžete prohlédnout na www.hlubokekoreni.net.

Pavel Pudil

Liturgická latina

Musím přiznat, že myšlenka na lepší porozumění latinským liturgickým textům mě provázela poměrně dlouhou dobu. Vlastně již od mého dětství, kdy jsem chodíval ministrovat panu faráři Ehrenbergerovi v Bojanově v době, kdy se bohoslužby sloužily všeobecně v latině. Ministroval jsem od první třídy a moje maminka mne naučila prakticky všechny latinské odpovědi z paměti, jelikož jsem v té době ještě neuměl číst plynně ani český text.

Samozřejmě, že jsem chtěl vědět, co to vlastně říkám. Ale znalosti z latiny jsem si rozšířil až na gymnáziu. Tam jsme v době hluboké totality pochopitelně neprobírali nic, co by mohlo souviset s náboženstvím. Navíc moje schopnost učit se cizí jazyky byla prachbídna a jejich užití v praxi jsem se vehementně vyhýbal. Vždy se mi ulevilo, když cizojazyčnou komunikaci vyřídil někdo druhý. Teprve nedávno, po zpracování jednoho traumatu z dětství, se mi tyto bloky uvolnily. A opět na mě doléhala touha porozumět lépe latinským textům.

Domníval jsem se, že podobnou potřebu sdílí i mnoho dalších farníků, ale v tom jsem se docela mýlil. Leč přece jen několik spřízněných duší se přidalo, a především paní profesorka Vojnová. Ta s nemalou odvahou „šla do toho“ a v lednu 2015 jsme mohli otevřít první hodinu liturgické latiny. Té poželal i otec Jiří.

V prvních lekcích jsme si krátce zopakovali základy gramatiky a výslovnosti. Na další hodiny pak připravovala paní profesorka detailní rozborů základních modliteb (Pater noster, Ave Maria, Salve Regina, Sub tuum praesidium) a dalších.

Každé jednotlivé slovíčko bylo zvlášť

rozebráno, objasněna jeho skladba, připomenuty další asociace a související významy používané v každodenní mluvě. Ve „druhém ročníku“ jsme se pak věnovali rozborům liturgických textů, mešních modliteb a jejich hlubšímu pochopení.

Při diskusích o významu latiny v současné liturgii a modlitbě často narážím na odmítavý postoj s argumenty, že se jedná o jakýsi anachronismus, zbytečnost, a dokonce, že je dobře, že období nesrozumitelných bohoslužeb je dávno za námi. Jistě i s těmito názory lze v mnohém souhlasit, o tom žádná polemika!

Současně však můžeme vnímat i možnosti jiného vyjádření v rámci jisté různorodosti a pestrosti náboženského života. Uznávám, že svůj podíl mohou sehrávat i ony reminiscence na mládí. Já osobně ale musím přiznat, že latinské texty mi mnohdy pomáhají lépe se soustředit na obsah modlitby. (A nemusí se v tomto ohledu jednat pouze o jazyk latinský.) Stává se, a možná nejenom mně, že když se modlím běžné modlitby česky, nedokážu udržet pozornost a mysl mi bloudí kdoví kde. Nad latinským textem se však musím více zamyslet. A cizí, neotřelá slova, jiné formulace vedou pak k hlubšímu vnímání textu. Podobně, když se zaposlouchám do latinských zpěvů při mši svaté, mohu je vnímat opět pozorněji. Vždyť i naši předkové, často prostí lidé, znali latinu a modlili se nejen česky, ale i latinsky.

Také možná nejenom mě potěší, když se můžeme modlit růženec vysílaný na Radiu Vaticana a prožíváme tak společenství s velikým počtem křesťanů v nejrůznějších zemích.

Latina nepochybně v minulosti napomáhala sjednocování církve po celém světě. Nyní je „převálcována“ angličtinou. Ta ovšem také sjednocuje svět, ale spíše v oblasti ekonomické, politické či kulturní, ale ne již tolik v náboženské. Doufám, že nejsem sám, kdo „kausu latina“ vnímá podobně. ☺

Závěrem bych chtěl ještě jednou poděkovat paní Evě Vojnové za její obětavost a za to, jak dokázala svojí velkou erudicí, skromností a přátelským přístupem vtisknout lekcím latiny milého a jaksí i hravého a mladistvého ducha. Deo gratias.

Viliam Kopecký

(Ne)známí světci

Potkal jsem některé svaté, na které se již pozapomnělo nebo se již neví, proč se jejich památka slaví. Jedním takovým svatým je svatý Vilém Veliký z Malevale, který je v liturgii oslavován 23. října. Zemřel roku 1157.

Tento světec, svatý Vilém, má dobrodružnější životopis než svatý Augustin. Život svatého Viléma známe z jeho Metamorfózy (Methamorfosis). Já sám jsem ho poznal, když jsem dělal ruční digitalizaci jeho životopisu ze 16. století ve Španělsku v klášteře v La Vid. Ani sami řeholníci místního kláštera nevěděli, že tam tento příběh mají.

Čím tedy svatý Vilém překonává svatého Augustina? Písmo svaté říká, že kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost (Ř 5:20). Tedy, čím větší hříšník se obrátil k Ježíši Kristu a změnil svůj život, tím více může zazářit jeho milost. Svatý Vilém byl vévodou v Akvitánii, a když ho napomenul místní biskup za jeho despotismus a pohrdání vším svatým, tak ho nechal tehdy ještě zdaleka ne svatý Vilém přivázat za koně a vláčet, dokud biskup nevypustil duši. To se samozřejmě nedělá, a tak se vévoda Vilém ocitl v exkomunikaci. Díky svatému Bernardovi z Clairvaux došel k obrácení a stal se významným donátorem kostelů a knihoven. Také bojoval proti muslimům ve Španělsku tím, že

pomáhal konstruovat a používat zbraně na dobývání hradeb. Ale život šlechtice a vojáka ho začal zmáhát, a tak předstíral smrt, odešel do pustin Akvitánie a stal se poustevníkem.

Ani zde neunikl své minulosti. Tak se Vilém vydal za papežem Evženem III. žádat o milost. Představil se jako vévoda z Akvitánie, ale tomu nechtěl nikdo věřit a papež ho poslal k jeruzalémskému patriarchovi, aby mu ten dal rozhřešení. Vilém tedy pokračoval do Jeruzaléma a pak zde pobýval dva roky. Roku 1155 se vrátil a zůstal v Itálii v údolí Malevale se svým učedníkem Albertem.

Roku 1157 zemřel a k jeho hrobu chodilo mnoho lidí. Jeden z jeho učedníků sestavil řeholi podle svatého Viléma. Následně vznikl velký organizovaný řád vilemitů, který se jako jeden z mála prvotních řádů rozšířil i za Alpy, až k nám do vesnice Zaječov, kde je klášter Svaté Dobrotivé a Zvěstování Panny Marie. Řád se nakonec v roce 1256 připojil k řádu svatého Augustina eremitů, neboť papež Inocenc III. se snažil o centralizaci všech poustevníků a malých klášterních uskupení. Tento řád působí dodnes.

Jak je vidět, stojíme na ramenou našich předků a toužíme být svatými před Boží tváří.

Bratr Metoděj (redakčně kráceno)

Nový web farnosti

Z mnoha vědeckých průzkumů vyplývá, že lidé nemají rádi změny. Vstávat do práce místo v šest o půl páté by se nikomu nechtělo! Nicméně některé změny mohou být i pozitivní, i když se to třeba zpočátku nezdá. V naší farnosti určitě taková nastává 1. 11. 2017 – jsou spuštěny naše nové webové stránky.

Mnoho z vás se jistě diví, proč nové, „vždyť ty staré byly lepší“. Lidé tvořící design webů tvrdí, že podoba webů by se měla měnit každé 2 roky. Náš dosavadní web sloužil přes 7 let (přesněji bez 4 měsíců 8 let), a to je opravdu hodně. Za tuto dobu jste provedli přes 100 000 návštěv, prohlédli si tisíce fotek, přečetli přes 600 článků, 4 600 bohoslužeb a necelých 2000 ohlášek.

Důvodů pro změnu bylo mnoho. Původní web pochází z roku cca 2005, kdy jej používalo Hluboké koření. Po příchodu P. Jiřího do Chrudimi byl upraven pro farnost. Takto starou platformu (PHP Smarty - pro „fajnšmekry“) již nemůžeme aktualizovat do nových verzí, a tudíž není bezpečná. V současnosti se weby vytvářejí již jiným způsobem, web není responsivní, takže se nedá prohlížet přes mobily či tablety. Stará verze běží na protokolu HTTP a tedy spojení není šifrované. Z tohoto důvodu jsme v roce

2016 oddělili rezervační systém na jinou doménu s bezpečnostním certifikátem.

S návrhem na vytvoření nových webových stránek jsem za P. Jiřím přišel v dubnu 2016. Aby to opravdu byla změna k lepšímu, provedl jsem rozsáhlou analýzu, ve které jsem se zaměřil na to, co uživatelé navštěvují, podle kterých klíčových slov se k nám (například z vyhledávání Google) dostanou, co jim připadá nejdůležitější.

Nový web nevznikl během 14 dnů, ale stojí za ním stovky hodin práce – programování, databáze, vymýšlení struktury, texty. Za každým řádkem, který vidíte na obrazovce, se skrývá mnoho řádků kódů. Všechny skripty jsou naprogramovány pro nejnovější technologie – PHP 7, MySQL, Bootstrap, Javascript. Na koncepci webu jsme se mnohokrát scházeli, vše promýšleli, upravovali, vymýšleli nové a nové verze a následně se vraceli k těm předcházejícím. Nově jsme rozpracovali například služby kněze, skupiny ve farnosti, napsali o obrazu Nejsvětějšího Salvátora...

Kéž tedy nový farní web využíváte a časem si na něj zvyknete.

Pavel Pudil

Uzávěrka příštího čísla farního občasníku je 11. 2. 2018. Své příspěvky můžete zasílat na adresu kajmar@chrudim.cz.

Salvátor č. 42, říjen 2017

Neprodejné

Vydává:

Římskokatolická farnost

Arciděkanství Chrudim

Školní nám. 56, 537 01 Chrudim

Tel.: 469 622 029 Mob.: 734 435 201

email: farnost@farnost-chrudim.cz

www.farnost-chrudim.cz

číslo účtu: 1141055309/0800